

závazek. Z toho plyne, že závazek vzniká jen, pokud této formě bylo vyhověno, pokud tedy jest obsažen v písemném prohlášení, a že tedy další závazek, který byl převzat toliko ústně a není obsažen v písemném prohlášení, je pro nedostatek předepsané formy neplatný. Z obsahu prohlášení zřejmě vyplývá, že v něm není řeči o převzetí pohledávky, kterou již žalobkyně proti synovi žalovaného měla a nelze v tomto smyslu zejména pokládati slova »za zboží dodané Vámi mému synu«, poněvadž tento výraz v souvislosti s ostatním textem neznámá nic jiného, než že žalovaný se zaručuje za zaplacení zboží, které bude teprve dodáno. Jestliže snad žalobkyně to mínila jinak, má na stylisaci sama vinu. **O d v o l a c í s o u d** uznal i v této části podle žaloby. **D ů v o d y:** Žalobkyně — obchodnice — prodala synovi žalovaného — trhovci — za účelem dalšího zcizení zboží. Jednalo se tudíž na obou stranách o obchod a obchodní dluh. Nebylo tedy podle čl. 317 obch. zák. vůbec zapotřebí písemné formy rukojemství, které si žalobkyně zřídila pro svoji pohledávku vzniklou z provozu obchodní živnosti a platí tedy i ústní ujednání vedle písemné záruční listiny učiněná, t. j. záruka žalovaného i za nedoplatek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest sice přisvědčiti právnímu názoru dovolatelovu, že pro povahu záruky jako obchodu nerozhoduje, že jest obchodem smlouva, která měla býti zárukou upevněna, a proto odvolací soud mylně odůvodnil aplikaci čl. 317 obch. zák. tím, že při koupi zboží šlo o obchodní jednání a že záruka byla převzata za obchodní dluh. Rozhoduje jen, je-li převzetí rukojemství samo o sobě obchodem — ať již na straně věřitele anebo rukojmího neb obou. Ze skutkového zjištění odvolacího soudu jest dovoditi právní závěr, že tento případ je dán. Pro smlouvu rukojemskou, kterou žalující firma uzavřela k zajištění své pohledávky z obchodního prodeje, platí domněnka čl. 274 a předpis prvního odst. čl. 273 obch. zák. Jest tedy tuto smlouvu pokládati za jednání náležející k provozu obchodní živnosti žalující strany a jest proto na tuto rukojemskou smlouvu použití ustanovení čl. 317 obch. zák. Nevyžaduje se tudíž k platnosti rukojemství převzatého žalovaným písemné formy. Dovolání se musilo minouti s úspěchem, i pokud se opírá o výklad listiny ze dne 3. dubna 1933. Napadená změnující část rozsudku odvolacího soudu se nezakládá na závazku žalovaného převzatém touto listinou, nýbrž na závazku převzatém právním jednáním ústním a proto výklad listiny nemá rozhodujícího významu.

Čís. 15681.

Dohodu o depuraci jest vždy vykládati slušně hledíc k okolnostem jednotlivého případu.

Nesplnění depuračního závazku ve smluvené určité době neopravňuje k odstupu od kupní smlouvy, jde-li o zcela podřadné břemeno.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1936, R II 468/36.)

Žalobce opíraje žalobu výslovně o ustanovení § 918 obč. zák. domáhá se zrušení kupní smlouvy a náhrady za investice na nemovitosti prodané a tvrdí, že žalovaný ve smluvené jednorroční lhůtě přes dodatečné lhůty mu poskytnuté neprovedl do podání žaloby na prodaných nemovitostech depuraci věcných břemen váznoucích tam ve prospěch jisté obce a některých korporací i dobročinných účelů. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Kupní smlouvou ze dne 31. května a 30. září 1930 odprodala žalovaná strana žalobci od velkostatku v T. některé nemovitosti i s hospodářským inventářem a zavázala se, že prodané nemovitosti odevzdá kupiteli do jednoho roku bez knihovních břemen. Žalovaný ústav tyto nemovitosti i s inventářem žalobci odevzdal, a bylo pro žalobce na základě oné kupní smlouvy vloženo právo vlastnické dne 21. října 1930 a 12. června 1931. Depurační závazek žalované strany nebyl učiněn podmínkou kupní smlouvy, nýbrž toliko vedlejším závazkem, a nejsou knihovní břemena, o něž v tomto sporu jde, pro žalobce velmi tíživá. Nemusí býti knihovní zatížení tíživým již proto, že jde o reální břemeno, nýbrž jest v té příčině přihlédnouti k jeho obsahu a povinnosti, která z něho pro majitele reality vyplývá. V souzeném případě záleží ona věcná břemena pouze v tom, že vlastník reality jimi zatížené má platiti 5% úroky z jednotlivých kapitálových částek, kteréžto částky činí celkem 12.000 Kč, a má tedy platiti ročně 600 Kč. To není vzhledem k hodnotě koupených nemovitostí s příslušenstvím, za něž kupní cena činila 720.000 Kč, povinnost tak tíživá, aby k vůli ní mohl kupitel žádati zrušení kupní smlouvy. Takové reální břemeno neznemožňuje hypotekární úvěr, což jest viděti již z té okolnosti, že na prodaných nemovitostech přes ona reální břemena vázlo dluhů v celkové části okolo dvou milionů Kč. Mimo to v době podání žaloby vázla ona reální břemena pouze na domě, nikoli na ostatních koupených nemovitostech, tedy jen na malé částce zbytkového statku žalobcem od žalované strany koupeného, ježto dům ten měl podle znaleckého posudku v den prodeje hodnotu 55.000 Kč. Přihlíží-li se k všem těmto okolnostem, jakož i k té důležité zjištěné okolnosti, že žalovaná strana k úhradě povinností plynoucích z oněch reálních břemen složila k soudu jistinu 12.000 Kč, jest souhlasiti s prvním soudem, že depurační závazek žalované strany, pokud jde o tato sporná reální břemena, je rázu docela podřadného, takže pro jeho nesplnění není žalobce oprávněn domáhati se zrušení kupní smlouvy, zejména když, jak je rovněž zjištěno, žalobce sám splnění tohoto závazku všemožně mařil. I kdyby depurační závazek žalované strany byl učiněn podmínkou kupní smlouvy, muselo by se to vykládati způsobem slušným podle účelu (§ 914 obč. z.) a vzhledem k celkovému stavu věci a uvážiti, že se depurační závazek týkal četných knihovních

zástavních práv a břemen v úhrnné ceně okolo dvou milionů Kč a že zbytek několika sporných břemen, jež se žalované straně přes veškeré úsilí následkem úmyslného maření se strany žalobcovy nepodařilo ještě vymazati, jest vzhledem k tomu, co bylo nahoře uvedeno, významu tak nepatrného, že to nepadá na váhu, a nebylo by lze proto, že tato nepatrná břemena nebyla ještě vymazána, uznati na zrušení kupní smlouvy, zejména když žalobce koupené nemovitosti převzal knihovně i fakticky, na nich léta hospodaří a sám se své strany kupní smlouvu ani nesplnil, a když žalovaná strana k úhradě povinností plynoucích z oněch reálních břemen složila k soudu jistinu 12.000 Kč. Poněvadž žalobní nárok na zrušení kupní smlouvy ve smyslu § 918 obč. z. není oprávněn a poněvadž další žalobní nárok na vrácení zaplacené části kupní ceny a náhradu za rekonstrukci lihovaru jest vyvozován z předchozího nároku na zrušení kupní smlouvy, nebylo důvodu, aby odvolací soud rozsudek soudu první stolice zrušoval, vycházeje z mylného názoru, že žalobní nárok jest vzhledem k ustanovení §§ 918 a 920 (nesprávně 921) obč. zák. odůvodněn.

Čís. 15682.

K § 29, odst. 2 zák. o společenstvech.

Návrh menšiny na svolání valné hromady musí obsahovati účel a důvody, proč navrhovatelé považují za nutné, aby valná hromada byla svolána.

Představenstvo jest oprávněno zabrániti tomu, by nedošlo k neplatnému usnesení valné hromady.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1936, R I 1383/36.)

Srovn. Sb. n. s. čís. 9887.

V stížnosti do postupu a usnesení mimořádné valné hromady uvedl stěžující si člen stavebního družstva mimo jiné též, že na pořad valné hromady nebyly dány všechny návrhy kvalifikované menšiny a že v těch, jež na pořad valné hromady byly dány, pozměnilo představenstvo družstva jejich stylisaci. P r v ý s o u d stížnosti nevyhověl. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu, jemuž uložil, by doplnil řízení a znovu rozhodl. D ů v o d y: Z pořadu mimořádné valné hromady je zřejmé, že návrhy uvedené číslky nebyly dány vůbec na pořad. Dle velící normy § 29, 2 společenstevního zákona a § 13, 1 stanov musí mimořádná valná hromada býti ihned svolána na odůvodněný návrh $\frac{1}{4}$ členů. Dle § 13, odst. 2 musí býti na denní pořad valné hromady (a tedy i dle posl. odstavce § 13 val. hrom. mimořádné) dány návrhy podané aspoň $\frac{1}{10}$ členů nejméně 15 dnů před valnou hromadou. I když by tedy bylo pravdivé tvrzení družstva, že z 229 podpisů bylo správných pouze 191 a že tedy při celkovém počtu 777 členů nebylo dosaženo $\frac{1}{4}$ hlasů nutných pro svolání mimořádné valné hromady, bylo, když tato valná hromada byla přece svolána, povinností představenstva dáti veškeré návrhy obsažené v žádosti z 11. října 1934 na pořad, neboť u nich předpoklady § 13, odst. 2 ($\frac{1}{10}$ členů nejméně 15 dnů před valnou hromadou) byly